

INDLEDNING

Resultatet af forhandlingerne om De europæiske Fællesskabers udvidelse er nedfældet i tiltrædelsestraktaten med dertil hørende dokumenter. Traktaten er fælles for alle fire lande, der har ansøgt om medlemskab af De europæiske Fællesskaber. Den blev undertegnet den 22. januar 1972 i Bruxelles af Danmark, Irland, Norge og Storbritannien samt af de seks oprindelige medlemslande af fællesmarkedet.

Bestemmelserne om udvidelsen af de tre europæiske fællesskaber er opbygget i form af en traktat om tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab (EØF) og Det europæiske Atomenergifællesskab (EURATOM) samt en afgørelse, vedtaget af Rådet for De europæiske Fællesskaber, om tiltrædelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF). Det har ingen indholdsmæssig betydning, at tilslutningen til EKSF har form af en afgørelse truffet i EF's Ministerråd; grunden hertil er udelukkende EKSF-traktatens særlige bestemmelse om formen for optagelse af nye medlemmer.

Til traktaten og afgørelsen, som begge er ganske korte, knytter sig en akt, der fastlægger tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af de oprindelige traktater (herefter benævnt Akten). Alle de væsentligste bestemmelser om de nye landes indpasning i Fællesskaberne i løbet af den 5-årige overgangsperiode er indeholdt i Akten, som endvidere fastsætter de ændringer, fortrinsvis af de institutionelle og finansielle bestemmelser, der som følge af udvidelsen skal foretages i de oprindelige EF-traktater. Akten har 161 artikler, hvortil er knyttet ialt 11 bilag.

Visse dele af forhandlingsresultatet mellem de fire ansøgerlande og Fællesskaberne har det ikke været muligt at nedfælde i form af artik-

ler i Akten. Disse spørgsmål er behandlet i 30 protokoller.

Endvidere har regeringerne i forbindelse med undertegnelsen tilsluttet sig en række fælles erklæringer, og enkelte ensidige erklæringer er taget til efterretning.

Slutakten fra konferencen mellem EF og ansøgerlandene indeholder en opregning af samtlige de dokumenter, som indgår i traktatkomplekset. Slutakten er undertegnet samtidig med traktatens underskrivelse, men den har ingen selvstændig bindende karakter og skal derfor ikke ratificeres.

I det følgende gennemgås traktatdokumenterne i den nævnte rækkefølge. Et blik ud over bestemmelserne vil give indtryk af et teknisk kompliceret materiale. Der er tale om en overbygning til det omfangsrige eksisterende traktatgrundlag samt til den lange række eksisterende EF-regler, som er vedtaget i henhold til traktaterne. Der er næsten overalt tale om bestemmelser, hvorved de nye medlemsstater indføres i det eksisterende retsgrundlag. Dette står i modsætning til det store antal rammebestemmelser i EØF-traktaten, som i tidens løb er blevet udfyldt med generelle og specielle retsfor skrifter. Tiltrædelsestraktaten er præget af, at den dækker fire ansøgerlandes forskelligartede forhold.

I traktaten og i EF's retsakter er beløb som regel angivet i regningsenheder (RE). Værdien af EF's regningsenhed var pr. 15. februar 1972 lig med 0,88867088 gram fint guld, svarende til den hidtidige værdi for en dollar. Det er muligt, at værdien for regningsenheden ændres i forbindelse med den foreslåede ændring af dollar'ens guldparitet.